

Чи правильний вибір?  
Ольга Сокол-Торська

Чи правильний вибір? Приймаючи рішення, це питання ми ставимо собі доволі часто. Але як же насправді важко розібратись у собі, розкласти усе по полицях та прийняти доленосне рішення! Який же вибір зроблять герої книги, дізнаємось лише після прочитання.

Ольга Сокол-Торська

Чи правильний вибір?

Подвійне я

Дві подружки сиділи у квартирі та бувкотіли про своє, про дівоче.

– Ти знаєш, я не можу більше так, я хочу додому, ця квартира мене вбиває, продишу немає, дихаю через вікно, хочу вийти на двір, балкону немає, хочу в садок, а не у загазовані міські вулички, не мое це, не мое!

– Ой, Віта, не журися, диви, живеш у місті, тяжко не працюєш, море перспектив...

– Ай, легко тобі казати, ти з дитинства така розбалувана, театри, музеї, атракціони, дитя асфальту, а я інша, моя душа поривається вгору та хоче дістати небес...

– Ой, ще скажи, що ти велика поетеса, ті поети, вони всі якісь дивні...

– Дивні тому, що відкривають людям очі, тому що пишуть про те, про що інший навіть не наважиться сказати вголос, це ти хочеш сказати...

– Годі, годі не злися, зараз понесе тебе, ти якась така повільна, як черепаха, сиділа би тільки в своїй нірці та спостерігала за світом, от толком навіть нічого не вмієш робити, крім свого письма... Звариш зупу, якесь друге на скору руку, а я мушу готувати щось

смаченьке, якісь смаколики, знаєш, я люблю це, поєднувати смаки, цинамону та перцю, коріандру та гвоздики...

– Ой, щось не хочу я вже їсти твоєї мішанини, а я знаєш, я дуже люблю квіти, іще дуже люблю дивитись фільми, мені здається, що у тому світі я, я супер герой, то якась багата красунечка, то президент Америки...

– А це дійсно цікаво, а давай на мить представимо, що ми маємо супер силу, от скажи, щоб ти зараз зробила, першим ділом?

– А супер силу яку?

– Будь яку, ти можеш робити все, що захочеш, все, що маєш у своїй голові...

– Ну не знаю, Злато, я мабуть би зараз зірвалася з цього крісла та полетіла прямо у вікно.

– Добре, давай тоді я з тобою полечу, куди будемо летіти, дивись, я бачу наш будинок, о він такий маленький, отой!

– Що таке, нічого, я здається напилась вітру...

– Злато, це так чудово уявляти, що ти все можеш...

– Але ж цю супер силу потрібно якось використати, а давай знаєш що, ти ж любиш квіти, полетимо у Нідерланди, там так багато тюльпанів, зробимо собі фотографії, я тільки ворухну пальцем і у мене з'явиться найновіша модель Кенона...

– Давай, але на певно довго летіти?

– Та ми ж можемо все, загадаємо, щоб зараз там опинились, візьми мене за руку, давай!

– О, я й не думала, що так швидко, так гарно, квіти як квіти, але такі чудесні...

– А ти не хочеш до Америки, в Голівуд, там же всі відомі актори?

– Ой, що ми там не бачили, вони ж такі люди, як ми, тільки один то нап'ється як цїп, а другий не знає, що вже собі купити!

– Ти права, які ж ми нерозумні, давай додому, до батьків, вони мабуть вже скучили?

– Давай, тільки ми ж після сесії їздили, і що ти просто так прилетиш, вони ж зомліють одразу.

- Ні, у нас буде машина...
- А права?
- Скажемо, що виграли в лотерею і все маємо!
- Ні, давай зробимо так, аби вони ні про що не здогадались, загадаємо так!
- Ну, добре, гаразд, яку модель ти хочеш, порше, мерседес?
- Віта, все дуже просто, це банально – лімузин!
- Ти з глузду з'їхала, це тобі не весілля і не дівич-вечір, ну добре, ланкрузер і поїхали!
- Чекай, а сукні, нам потрібні із найдорожчої колекції – Ів сен Лоран.
- О вони чудові, але загалом сукні як сукні.
- Добре, що нам ще потрібно, думаю, подарунки...
- Що будемо твоїй мамі купувати, а що моїм батькам?
- А давай уже на місці вирішимо, побачимо, що їм найнеобхідніше, те і купимо...
- Добре, тоді вперед... ні стривай, я так не можу, годі, так не буває... ми як малі діти, перестань...
- Віта, заспокойся, ми ж мріємо!
- Ні, ми не маємо права мріяти, у нас забрали все...
- У нас ніхто нічого не забрав, ми живі й здорові!
- Так, ми здорові, а інші, ти... ми думаємо, лише про себе, сидимо собі тут, і думаємо, що там все гарно і казково, і повір, кожен так думає, життя прекрасне, коли ти не бачиш непрекрасного, – промовила Віталіна, витираючи сльози, які виблискували водограєм на її засмаглій шкірі...
- А що ми можемо, ми робимо все можливе, принаймні вони там у безпеці, і ти повинна дякувати мені, що я зараз тут, з тобою... А то могла б бути тут сама і розпускати свої нюні...
- Як ти смієш так казати! – подивилась прямо в очі і вийшла з кімнати...

– Я не хотіла, – тихо уже собі промовила Злата.

Через годину Віталіна повернулася з кухні до їх кімнати, у якій Злата із засмученим поглядом дивилась телевизор, та промовила:

– Дивись, тут все дійсно радісно, концерти, мильні опери, музичні талант шоу, усе дуже гарно та яскраво, кожен думає про себе...

– Заспокойся, ти і так нічого не зміниш, хто ти така, така ж як і сотні тисяч тих, які зробили те саме, що й ти...

– Мені батьків шкода...

– Вони якось дають раду, правда, ти допоможеш їм тим, що ти тут, а не там... Краще думай, як це зробити, а не скигли...

– Що я можу зробити, ну ти ж знаєш, я люблю квіти, ну так, закінчувала юридичний, але що з того, як я ненавиджу це... тих юристів зараз хмара...

– Ну от, – це вже розумні думки, сказала Злата... Треба щось із цим придумати, це звісно добре, що є якась робота, але... знаєш сама, підтирати... і слухати одне й те саме я не надто маю бажання!

– Що з тобою, ти раніше не була такою...

– А що мені лишається, подивись навкруги і зніми з себе цей кокон, ти вже не маленька дівчинка, це життя, йому наплювати на твої душевні поривання.

– Ти помиляєшся!

– Я більш, ніж певна...

– Добре, а що можеш ти?

– Я хоч і вивчала міжнародні відносини, відносини міжлюдські мені завжди вдавалося влаштовувати одним махом. Подивись, яка талія, який вигин спини, а ці губи, жоден мущина не встоїть перед такими чарами...

– Тобі не соромно так ходити, хоч би вечером скинула ті короткі шорти, а то всякі швендяють під під'їздом...

– Та, що ти розумієш, сади ліпше квіточки...

Наступного ранку усе було як завжди. Злата три години крутилася біля дзеркала, аби накласти три тони макіяжу, плюс накладні вії і намальовані брови. Одягла свою нову облягаючи сукню, хоча із секунду, але була майже як нова, зара, бренд. І вискочила з квартири, не з'ївши сніданку, мовляв не встигає, сама ж думала щось поцупити у бабусі, за якою доглядала, та яка мала поганий зір. Час від часу навідувались родичі, які були якимись крутими бізнесменами, тому й наряджалась так наша ялиночка. Ну і бабуса була не бідна. Віталіна, натомість, була повною протилежністю Злати. Довге чорне волосся, густе, завжди охайно заплетене в косу, додавало їй чарівності та неабиякої грації. Струнка фігура була приховала джинсами та білою блузкою, макіяж був мінімальний, лише тональний крем та рум'яна, вона не користувалась тушшю, це було непотрібно, адже густі чорні брови та вії говорили самі за себе. Віталіна вчасно вийшла з квартири, перевірила воду, газ, та покинула під'їзд.

Її бабуса мешкала недалеко, тому потрібно було пройтись лише кілометр, аби дістатись призначеного пункту. Пані Станіслава була дуже спокійною жіночкою, хоча їй уже було за 80, вона не втрачала свого жіночого шарму. От тільки, що ноги вже відмовляли, тому доводилось вдатись до допомоги доглядальниці. Віталіна випадкового натрапила на оголошення, коли йшла тією ж дорогою до магазину, дівчина, яка доглядала цю бабусю якраз звільнялась, тому роздавала оголошення про роботу, з часом знайшлося місце і для Злати.

– Ти снідала? – сказала Станіслава.

– Так, звісно, ви ж знаєте, я завжди вчасно встаю і стараюся все встигати...

– Звичка відмінниці, так?

– Так, – посміхнулася дівчина.

– Але все одно сідай, тут, біля мене, не гоже мені самій їсти.

– Дякую, я тільки чаю зроблю.

– І як тобі тут, в нашому місті, звикла уже?

– Та ніби, спочатку було зовсім погано, а зараз ніби все добре, тільки от коли говорю по скайпу з рідними, і як ще покажуть мені наше подвір'я, нашого пса, котика, не можу...

– Тихо, тихо, дочко, не плач, видно така твоя доля, можливо краща тебе чекає тут, ніж там...

– На це одна надія, я взагалі не можу зрозуміти, я хоча б з подругою тут, а ви у своєму

рідному місці сама, у цій квартирі, Вам, вам не страшно?

– Мої страхи вже минули, я занадто віддавала себе дітям, потакала їм у всьому, хоча чоловік казав бути жорсткою, а я всі емоції на поверхні, нічого не приховую, тому й така моя нагорода, лишив мене саму мій Тарас. Зрештою, чоловіки скоріше помирають, а хотілось би навпаки... Мені його так бракує, мені бракує його голосу, його обіймів, так, ти певно думаєш, що я стара з глузду з'їхала, ні мое нутро таке ж саме, як у молоді роки, тільки тіло от підвело неабияк, еге ж... чого ти не плач, це я так, нахлинуло... Ти краще розкажи про себе???

– А що про мене, мені там один рік до закінчення залишався, я тут і не думала закінчувати, ну і нехай, це і так не мое, шукала будь-як роботу, от і знайшла вас...

Того вечора, як завжди, Злата та Віталіна повернулися з роботи. Як завжди, звичайний вечір, світило сонце, вони приготували вечерю, з'їли котлетки, витерли ротики та пішли трохи полежати після втомливого дня. Злата знову не замовкала та торочила про своє, про те, як варто жити, чи будуть вони довго у багні, їй важко на роботі, їй це не подобається. Натомість, Віталіна мовчала, чи їй подобалась її робота? Яка не яка, це була робота і вона приносила комусь гроші, їй, Віталіні, але найцінніше було те, що вона приносила доброту іншій людині, а ось і завдання кожної роботи – приносити добро іншому, так було і у випадку цієї щирої, скромної дівчини...

Злата знов заговорила першою:

– Так не можна, Віто, так не можна, треба щось робити, ти не можеш весь час так сидіти, так, батьки там, але вони хоч якось дають собі раду, якщо, не дай Боже, буде гірше, в крайньому випадку зможеш їх перевести сюди, але куди, на цю квартиру, яку ми винаймаємо, так, і куди, за що ти будеш платити, чим ти будеш платити, це не твоє!

– Я знаю, Злато, ми вже про це говорили, як є, так є, треба тішитись тим, що ми маємо!

– Ти наївно говориш, ти не розумієш нічого!

– Я все розумію!

– Ні, ти не розумієш, я тобі не казала, у мене з'явився залицяльник, ну все таки ця косметика, якої ти ненавидиш, і витрачені гроші на останні брендові речі дали своє і... я переїжджаю до нього...

– Що?

– Так, я знаю, що це звучить жорстоко, але я не можу так... Ти теж мусиш когось знайти, ти не зможеш сама виплачувати цю квартиру, а тулитися з іншими, це не вихід, тому, якби

там не було, ти повинна це зробити, повинна когось знайти, не заради любові, не заради ще чогось, а заради виживання...

– Як ти можеш так казати, це жорстоко, це неправильно!

– Ми можемо це зробити, ти можеш це зробити, ти літаєш в хмарах, ходиш до цієї бабусі, так добре, що прибираєш, все це робиш, але це неправильно!

– Я не знаю, ти говориш зараз таке, що мені в голові не вкладається, я тільки почала жити, тільки почала звикати до всього, змирюватись зі всім, а ти мені підсовуєш чергову свиню...

– Ти можеш, ти сильна, все, що нас ламає, робить нас сильнішими, ти це добре знаєш, нехай це тебе зламає, але потім буде краще!

– Краще жити з нелюбим чоловіком?

– А хто знає, чи він стане тобі нелюбим? Чи ти хочеш ціле життя винаймати квартиру, ти молода дівчина, ти вже не повернешся туди, де жила, потрібно починати життя тут, а тут в тебе ні батьків, ні допомоги, нікого, тільки я, і то я відходжу від тебе, ти буде сама, скажи, що ти будеш робити? Поселишся в тієї бабуся, в квартирі, я знаю, ти про це думала, але це не вихід, ти повинна думати про себе, можливо ти зустрінеш людину, яка...Звісно було б добре, якби ця людина була багатю...

– Ні, годі, я вже не можу чути про багатство, чому все зводиться до грошей, так, вони потрібні, але вони не найголовніші, чому я повинна ламатися та підлаштовуватись під цей жорстокий світ, він ж не мусить бути жорстоким, ми робимо його таким!

– Віто, якщо ти хочеш вибратись з цього багна, ти повинна думати головою, за квартиру цей місяць я ще заплачу, а далі ти повинна робити те, що я тобі скажу, інакше нічого не вийде, я не хочу, аби ти страждала, я хочу, щоб ти була щаслива, і єдине, чим я можу тобі допомогти, так цим, можливо, я тобі допоможу і ти не будеш... я ж бачу тебе зі сторони... Чому ти не віриш мені?

Кінець ознайомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/olga-sokol-torska/chi-pravilniy-vibir/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.